

Recensie: Vergeef ons**1/2

Bourla Antwerpen
zondag 25 februari 2018

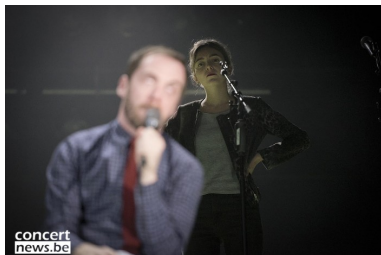

foto © Kurt Van der Elst

Recensie:

Vergeef ons, maar twee uur en half naar een voornamelijk luisterspel zitten kijken tussen Toneelhuis en Toneelgroep Amsterdam waar nauwelijks wat in geacteerd wordt, dat vinden we overwegend saai. In die zin dat een podium geven aan een luisterspel naar ons gevoel het kijken zo goed als overbodig maakt omdat de focus toch bijna uitsluitend op klank ligt. Het mag dan ook niet verbazen dat we een vijftal keer naar onze klok keken tijdens deze productie. Vergeef ons is gebaseerd op 'May We Be Forgiven' van A.M. Homes, werd bewerkt door Marc Didden, Guy Cassiers en Erwin Jans en is in de Bourla te zien in een regie van Guy Cassiers die als decor kiest voor een rond concertpodium met trussings en schermen bovenaan. Het is een kritisch stuk over de Amerikaanse maatschappij waarbij de hoeksteen van de samenleving, het gezin, in verval geraakt en men op zoek gaat naar een nieuwe moderne invulling. Een samenleving waarin oppervlakkigheid regeert, waar aan de ene kant nog nauwelijks fysiek contact is (op de hoogte blijven hoe je kinderen het op school doen doe je telefonisch of per e-mail) en aan de andere kant dat contact er bijvoorbeeld op seksueel vlak net erg snel komt (je doet het dan met wildvreemden, wat een paradox is). Een maatschappij waar de rol van politie 'We kregen een melding binnen van een huilende man in het park. Dat kom je niet vaak meer tegen...', de zorgsector, en scholen kritisch tegen het licht wordt gehouden.

Op een dag rijdt George Silver (Steven Van Watermeulen) die als kind door zuurstoftekort erg veel aandacht van zijn mama kreeg bij wijze van overcompensatie - een wagen aan waarbij er twee dodelijke slachtoffers vallen: 'De mensen achterin zaten als velletjes lasagne op elkaar gedrukt.' Ricardo (Jip van den Dool) wordt op die manier een wees. George heeft een broer, Harry (Eelco Smits), waar ie geen al te beste relatie mee heeft. Wanneer George ontdekt dat Harry een buitenechtelijke relatie heeft met zijn vrouw Jane (Ariane van Vliet) vermoordt hij haar en wordt hij geïnterneerd. Harry's huwelijk met Claire (Chris Nietvelt) is over en hij valt al snel in de armen van Sheryl (Chris Nietvelt) waarmee hij een seksuele relatie begint (hier muzikaal begeleid door 'U.K. Girls (Physical)' van Goldfrapp. Later passeert onder andere 'Ring my bell' trouwens nog in deze voorstelling.

Sheryl heeft drie zonen, een van hen komt zijn hockeystick halen terwijl Sheryl die van Harry op dat moment vastheeft. Tijdens die scène pijpt Nietvelt trouwens een micro. Harry wordt ontslagen als hoogleraar en is wat wereldvreemd. Ondertussen is hij verantwoordelijk voor Georges kinderen Ashley (Katelijne Damen) en Nate (Lucas Vandervorst) die op internaat zitten en alle moeite van de wereld hebben om met het verlies van hun moeder om te leren gaan. Harry heeft nagenoeg enkel telefonisch contact met hen of via e-mail waardoor hij nauwelijks aanvoelt wat er precies allemaal in hun hoofd gebeurt. Het levert een hilarische en tragische scène op tussen Smits en Damen wanneer die laatste als Ashley voor het eerst ongesteld is en compleet aan haar lot overgelaten wordt of ze nu voor een tampon dan wel voor maandverband moet kiezen. Uiteindelijk heeft ze de tampon in het verkeerde gaatje gestoken en moet Harry haar via de telefoon helpen.

Op het internaat mag de elfjarige Ashley bij de verantwoordelijke van de eerste graad intrekken. Het idee is dat ze op die manier de dood van haar moeder zal kunnen verwerken. Maar dat gebeurt niet. Wel houdt ze er een lesbische relatie aan over én laat ze zich tatoeëren. Dat laatste loopt mis zodat de wonde begint te

etteren. Bij Nate die een introverte sporter is, ettert dan weer binnenin de psychische wonde wat zo nu en dan tot woedeuitbarstingen bij hem leidt.

Harry's leven is sinds de recentste Thanksgiving zo overhoop gegooid dat ie even een hersenbloeding oploopt. Op een schaal van nul tot tien haalt ie een 2. Qua mimiek en spel levert dit met stip de strafste en grappigste scène uit Vergeef Ons op die Eelco Smits mag neerzetten. Zijn mimiek is geniaal. Hij houdt de mond schuin terwijl hij zijn ogen compleet kadul zet. Een jaar later heeft Harry niet alleen de twee kinderen van zijn broer onder zijn hoede maar ook Ricardo geadopteerd. Sara Singer, de tante van Ricardo en haar man die het niet langer zagen zitten om voor hun neefje te zorgen zullen ook mee aan tafel schuiven tijdens Thanksgiving. Daar zingt Ashley (Katelijne Damen) begeleid op akoestische gitaar een op het eerste zicht doorleefd 'Unbreakable Heart' van Carlene Carter terwijl Evelien Bosmans als tante van Ricardo een paar noten speelt op de melodica die voor geen meter matchen met de melodie. Ze beseft dat ook, doet het nee-teken met haar wijsvinger, en doet een tweede tevergeefse poging. Het nummer dat zo onderuit gehaald wordt, is een mooi beeld voor het fake Thanksgivinggevoel. Het is er dan misschien wel maar meer dan perceptie is het niet vermits er onderhuids nog zeer veel leeft bij de verschillende personages.

Met stip is trouwens Bosmans wat ons betreft de revelatie uit Vergeef ons. De actrice heeft nagenoeg enkel van schoenen te wisselen terwijl Nietvelt van pruik verandert tijdens de voorstelling. Als we Evelien van schoenen willen zien veranderen, kunnen we haar even goed even vragen om een middagje met ons te gaan flaneren op de Meir. Eveliens sterkte zit in de hoeveelheid personages en stemmen die ze mag neerzetten. Van ambulancier over schoonmaakster, verzorgster, dokter, bibliotheekmedewerker, Chinese vrouw van de meeneemchinesees, schoolverpleegkundige, hondenvrijwilligster, verpleegkundige van Harry's moeder, tante van Ricardo, Madeline en Abigail: ze zet ze allemaal voortreffelijk neer met een bepaalde gespeelde vriendelijkheid die vooral oppervlakkige zakelijkheid camoufleert waarbij verantwoordelijkheid die niet genomen wordt, steeds afgekocht kan worden. In een maatschappij waar geld domineert, heeft alles zijn prijs!

< Bert Hertogs >